భయం.

అంతా భయమే.

హాట్‌లైన్ మీద సంప్రదింపులు జరుగుతున్నాయి. చైనాని ఎలిమినేట్ చేసి యుద్ధానికి సిద్ధపడాలా? లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియాలో దానికీ భాగం యివ్వాలా? ఒకవైపు సంప్రదింపులు జరుగుతూనే.... అంతర్గతంగా యింకో సమావేశం....ఆఖరి నిముషంలో 'ఇంకో' దేశాన్ని కూడా అక్కణ్నుంచి తోసేస్తే?

యుద్ధం తప్పదు. ఎలాగూ చచ్చిపోతున్నప్పుడు యుద్ధం తప్పనిసరి అయితే మాత్రం నష్టం ఏముందీ?

ప్రపంచమే ఒక హిరోషిమా, నాగసాకి అవబోతూంది. బలాబలాలు తేల్చేసుకుంటేనే సరి. శాంతి అనేది చాలా అస్పష్టమైన మాట, మనిషిలో లేదది. ప్రపంచం వరకూ యెందుకు? చైనాతో కలిసి రష్యా మీద యుద్ధం ప్రకటించాలా?

మనిషి చావబోయే రెండు గంటల ముందు ఇదీ సమస్య ఇంకో పెర్వర్షను. అసలు లాండ్ ఆఫ్ యుటోపియానే బ్లాస్ట్ చేసేస్తే? ఏమీ మిగల్దుగా?

ఆయా దేశాల మారణాయుధాలు అన్నీ సిద్ధం చెయ్యబడ్డాయి. ఇరవై ఔన్సులతో ప్రపంచాన్ని నాశనం చేసే బొటోలినన్ టాక్సిస్ నైనేడ్‌కన్నా మూడువందల మిలియన్ రెట్ల ప్రమాదకరమైన విషమ.

ముప్పై సెకన్లలో మనిషిని పక్షవారానికి గురిచేసే నెర్వ్ గ్యాస్ ట్యూబ్ఫ్- మినిట్ మెస్!!! న్యూక్లియర్ మిసిల్స్ ఫిఫ్టీ, మిలియన్ టాన్....టి యప్టీ బాంబ్స్.... ప్రళయం రావటానికి ప్రకృతే అక్కరలేదు.

మనిషికీ మనిషికీ మధ్య వైషమ్యం చాలు.

పదయింది.

ఆకాశం రక్తంతో తడిసినట్టూ యెర్రబడింది. జలచరాలు రాబోయే ప్రమాదాన్ని గుర్తించినట్టు గుంపులుగా పరుగెడుతున్నాయి. పక్షుల చెట్లమీద చేరి రెక్కలు టపాటపా కొట్టుకొంటూ అరుస్తున్నాయి.

హోరున శబ్దం. సముద్రాలన్నీ ఏకమవుతున్నాయి. ముల్లోకాలను ముంచటానికి తరంగాలు పర్వతాల్లా లేస్తున్నాయి. పృధ్వి, ఆకాశమ, జలం, శిలలు, అగ్ని, కాలం, క్రియ అన్ని నాశనమవటానికి ఆయత్తమవుతున్నాయి.

....

పదిన్నర.

....

ప్రాక్సిమా సెంక్సువరీ భూమిని తన ఆకర్షణ పరిధిలోకి లాక్కోవటానికి వస్తూ వుంది. ప్రపంచాన్ని నాశనం చెయ్యటానికి మిస్సైల్స్ సిద్ధంగా వున్నాయి. స్విచ్ నొక్కగానే పరుగెత్తటానికి.

రాజయ్య పరుగెడుతున్నాడు. వెనుకే రంగారావు.

మేఘాలన్నీ ఒకచోటచేరి ఏడుస్తున్నట్టు కుండపోతగా వర్షం!

....

పదిగంటలా యాభై నిమిషాలు.

ప్రపంచం ఆఖరవటానికి ఇంకా పదినిమిషాలు. మనిషి చచ్చిపోవటానికి ఇంకా పదినిమిషాలు.

చచ్చిపోకుండా వుండటం కోసం రాజయ్య పరుగెడుతున్నాడు.

సాంఘికంగా మనిషి ప్రతిక్షణమూ రావకుందా రక్షించగలిగేది ఏది?.

గడియారం టిక్ టిక్ మన్న శబ్దం తప్ప ఇంకేమీ విన్పించటంలేదు. ఒక్కొక్క క్షణమే మనిషిని మృత్యువు దగ్గరగా తీసుకెళుతుంది!

మనిషి చచ్చిపోతున్న క్షణంలో మనిషిలోని రాక్షసుడు బ్రతుకుతున్నాడు. వేయి చేతులు సాచి విజృంభిస్తున్నాడు.

"ఆగు" అంది జానకి.

ముసలాయన అడుగు ముందుకేసేడు.

"ఆగు మూర్ఖుడా! ఆగు".

ఆఖరి క్షణంలో ఆఖరి అనుభవం పొందాలనుకుంటున్న రాక్షసుడు.

ఆమె చేతికి దొరికిన హరికేన్ లాంతరు విసిరేసింది.

కెవ్వున కేక.

మంటలు ఎర్రటి మంటలు.

అర్తనాదాలు?

పాపాన్ని భరించలేక భూమి బీటలు వారుతోంది.

పదకొండు గంటలయింది.

ఒకటి-రెండు-మూడు-సెకన్లు.

పరుగెడుతున్న రాజయ్య కాలుజారి పడిపోయేడు. వెనుకనుంచి మృత్యువు వస్తోందని

తెలుసు. చేతులెత్తి "దేవుడా" అని అరిచేడు.

ఐదు-ఆరు-ఏడు-సెకన్లు.

ఒక్కసారిగా తుఫాను వచ్చేముందు వుండే ప్రశాంతత ఏర్పడింది.

ఇంకో రెండు సెకన్లలో భూమి పేలిపోతుంది.

అంతా నిశ్శబ్దం. మానసికంగా చచ్చిపోయిన ప్రకాశరావు, సాంఘికంగా చచ్చిపోయిన రాజయ్య, నైతికంగా చచ్చిపోయిన ముసలాయన- అందర్నీ తనలో కల్పుకున్న నిశ్శబ్దం.

ఆ నిశ్శబ్దంలో రెండు చేతులూ యెత్తి, జానకి భగవంతుడితో ఇలా అంది:

"ప్రభూ! ఈ ప్రపంచాన్ని సర్వనాశనం చేస్తున్నావు, చెయ్యి, తొందరగా అందరినీ నీలో కలుపుకో. భగవంతుడా! ఈసారి మళ్ళీ సృష్టి అంటూ చేస్తే ఆ క్రొత్త ప్రపంచంలో మనిషి నిజమైన మనిషిలా బ్రతకాలి. మానసికంగా, సాంఘికంగా, నైతికంగా చావకూడదు. అలాంటి ప్రపంచాన్నేగాని నువ్వు మళ్ళీ సృష్టిస్తే అందులో రాయిగానో, ఓ పిచ్చి మొక్కగానో మళ్ళీ పుట్టడాన్ని నేను కోరుకుంటాను. అలా పుట్టడం కోసం చావుని ఆహ్వానిస్తాను. ప్రళయాన్ని ఆహ్వానిస్తాను......"

ఆమె ప్రార్ధన ముగిసింది. ఆ తర్వాత భయంకరమైన శబ్దంతో భూమి పెఠేలున విడిపోయింది. ముక్కలు విశ్వంలో ఐక్యం అయిపోయేయి.

(అయిపోయింది)